

Nr 470.

Av herrar **Norsell** och **Morfeldt**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 210, med förslag till taxeringsförordning.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 210 med förslag till taxeringsförordning har i § 35 beträffande skattskyldigs ränteinkomster bibehållits nu gällande bestämmelse, att styrelse för bankbolag, sparbank eller annan penningförvaltande inrättning skall *efter anmaning* av ordförande i taxeringsnämnd eller landskamrerare lämna uppgift om namngiven skattskyldigs ränteinkomst från den penningförvaltande inrättningen ävensom beloppet av den skattskyldiges inestående medel vid viss angiven tidpunkt.

Vid riksdagarna 1913, 1915 och 1924 har i motioner föreslagits, att här ifrågavarande uppgiftsplikt skulle vara *obligatorisk*, men har riksdagen, med hänsyn till »den betungande arbetsbördan uppgiftsplikten komme att föranleda för bankerna och sparbankerna», ävensom att taxeringsmyndigheternas arbetsbördan skulle komma att väsentligt ökas, lämnat dessa framställningar utan bifall.

Av bevillningsutskottets yttrande över motionen i ämnet vid 1924 års riksdag vill det emellertid synas, som om man vore på det klara med att åtgärder borde vidtagas för åstadkommande av bättre kontroll över här berörda inkomster.

Utskottet yttrar nämligen bland annat följande: »Det är obestridligt, att gällande bestämmelser om skyldighet att lämna uppgifter till ledning för annans taxering lida av brist på erforderlig följdriktighet. Medan sådana uppgifter lämnas beträffande det övervägande flertalet av de inkomster, som härflyta av arbetsanställning eller tjänst samt rörande inkomst genom utdelning från aktiebolag, solidariska bankbolag och ekonomiska föreningar, bliva exempelvis räntor och lotterivinster icke föremål för sådan kontroll.»

»Det kan ifrågasättas», säger utskottet vidare, »om icke den obligatoriska uppgiftsplikten borde så till vida omläggas, att densamma komme att omfatta jämväl andra inkomstslag än för närvarande, varjämte för att minska de med metoden förenade olägenheterna uppgiftsplikten kunde begränsas att avse inkomster överstigande vissa minimibelopp».

Då, som ovan framhållits, det huvudsakliga skälet mot den obligatoriska uppgiftsplikten synes vara det ökade arbetet för uppgiftslämnare och taxeringsmyndigheter, vore det måhända en framkomlig väg att, som bevillningsutskottet ifrågasätter, begränsa denna till ränteinkomst, som uppgår till eller överstiger visst belopp.

Att arbetet för taxeringsmyndigheterna skulle genom en dylik anordning bli så väsentligt större än om bestämmelsen om anmaning skall rationellt utnyttjas, kan nog åtminstone betvivlas.

Ett visst stöd för en dylik uppfattning finnes i ett yttrande över taxeringssakkunnigas förslag av länsstyrelsen i Blekinge län. I detta framhålles, att det är en allmän önskan bland taxeringsnämndsordförandena å landsbygden i nämnda län, att en utsträckning av uppgiftsplikten för bankerna i detta fall kommer till stånd.

De yrka energiskt på utsträckning av ifrågavarande uppgiftsplikt och anse det såsom ett rättfärdighetskrav från den ansvarskännande allmänhetens sida, framhåller länsstyrelsen.

Då det får anses vara såväl ett allmänt som ett skattebetalarnas intresse, att så långt möjligt alla inkomster och särskilt ränteinkomster bli på ett tillfredsställande sätt kontrollerade och i vederbörlig ordning taxerade, få vi härmed hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 210 med förslag till taxeringsförrättning, att styrelse för bankbolag, sparbanks eller annan penningförvaltande inrättning åläggas obligatorisk uppgiftsplikt, då skattskyldigs ränteinkomst under ett kalenderår uppgått till eller överstigit 100 kronor.

Slutligen anhålles, att vederbörliga utskott formulera nödig lagtext i överensstämmelse med detta yrkande.

Stockholm den 5 april 1927.

A. Norsell.

Hans Morfeldt.